

[Glistrup]

den måde, som den offentlige debat føres på i dette land. Det er jo således, at der er 7 partier herinde, som elsker at trine frem og sige: Ih, det er de ansvarlige partier, der fører den ansvarlige politik, og man skal slet ikke regne med de to andre partier herinde, for de er jo fuldstændig uansvarlige, og derfor må man helt sætte dem til side. Det er jo 100 procent usandhed. Intet af de syv partier har nogen sinde stået til ansvar for en eneste af de handlinger, som de har foretaget. For at belyse det, som er det karakteristiske ved dette ændringsforslag, med det vigtigste eksempel i nyeste tid: Hvor mange tiår i Horsørød har regeringen afsonet, fordi den har fordoblet Danmarks udlandsgæld i en periode, hvor Danmarks udlandsgæld kunne have været betalt tilbage med lethed, hvis statsministeren og finansministeren og økonomiministeren havde gidet tilbagebetale den gæld, vi havde i september 1982? Der var al mulighed for at tilbagebetale den; i stedet fordobler man den ganske ansvarsfrit i stemmekøbsejemed.

Nøjagtig det samme gælder om det ændringsforslag, vi her behandler. Her er det således, at Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti den 5. november i år, for godt en måned siden, om det lovforslag, vi her har til behandling, udtrykkeligt har skrevet i et officielt papir fra Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg, betænkningen til lovforslag nr. L 23 – jeg citerer ordret, hvad Socialdemokratiet og SF med De Radikale som halehæng skrev i fællesskab om dette spørgsmål – at man ved behandlingen af det lovforslag, vi nu har, »... vil drage omsorg for, at ministerens forslag forbedres med et beløb på ca. 80 mio. kr. Denne forbedring skal lægges til de merudgifter på ca. 200 mio. kr., som socialministeren bebudede . . .«. Så klart og ubetinget og forbeholdsløst står det i betænkningen, at man vil drage omsorg for, at de 80 mio. kr. går til pensionisterne.

Og hvad sker der så nu her? Hvad er det, vi har hørt fra hr. Erik B. Smith og fra SF's ordfører? De render så stærkt, som de overhovedet kan, for man er i de to partier i virkeligheden hamrende ligeglade med pensionisterne. Det er jo det, der er sandheden. De siger: »Jamen det er meget bedre, at vi engang, når det bliver forår og sommer, kan snakke om, hvordan de 80 mio. kr. kunne have været brugt«, når der er pensionister, der er frosset ihjel på Vesterbro, når vi har haft alle de ulykker, som vil blive for-

voldt, fordi man ikke vil stå ved sine ord. Det er jo det, der er sandheden. Man render, og man kalder sig selv et ansvarligt parti! Det er så stygt og så umoralsk, det, vi oplever her af faneflugt fra Socialdemokratiets og SF's side.

Derfor opfordrer jeg meget, meget kraftigt ethvert hæderligt medlem af de to partier til at stå ved det, som man selv udtalte så kategorisk, så ubetinget, så klart skriftligt, og virkelig stemme, som man har sagt at man vil gøre, og ikke bare skubbe det ud, til vi engang kommer hen på foråret og glemselens slør har lagt sig over det.

Men hvilket ansvar vil disse ansvarlige partier komme ud for i denne anledning? Ikke et hak! Som ganske normalt, når man taler om ansvarlige partier fra disse syv sammenklæbede flertalspartiers side, tager man overhovedet ikke ordet ansvar alvorligt på noget som helst punkt og altså heller ikke på det punkt, der her er tale om.

Så er der et andet emne, som både er fremme i betænkningen, og som er blevet strejft i de foregående taleres indlæg: Hvad skal man gøre, når kommunerne kommer til at betale mere ud, fordi socialministeren begunstiger CD's kernevælgere og der derfor ikke bliver rigtig med penge til de fattige mennesker her i Danmark inden for de 200 mio. kr.?

Skal de være hjemfaldne til indenrigsministerens strafprocenter og gebyrdeponering eller lignende, eller hvad skal man gøre ved det?

Også her har Fremskridtspartiet som det eneste hæderlige parti i denne sal – også i denne sag – givet et ganske klart udspil. Når en kommune udbetaler beløb for at sikre overholdelsen af, at der ikke er nogen, der går tilbage med hensyn til varnehjælp på grund af den ordning, socialministeren har strikket sammen til sine kapitalister rundt omkring i landet, må den kommune være helt sikker på krone for krone at få statslig refusion af, hvad rådighedsbeløbet overskrides med. Det er det eneste rimelige.

Men hvad gør så de syv sammenspiste partier herinde? De siger: Det må vi overlade til de store byrdefordelingsforhandlinger engang i maj måned. Og vi ved alle sammen, at de måske 70, måske 100 mio. kr., det her drejer sig om, fuldstændig vil drukne i de kæmpemæssige milliardbeløb, man forhandler med kommunerne om, og så smyger man sig uden om det.